meie nende ise pidi pisarehed olema alnud, tahan ma ka neist
mahaad pisarehed teha. Teile, nende isadele, tahan ma anna
juure head mehed anda, sest et ma määratu nisukas-mees
olen, nellel palju ameti mehi tanuis-läheb." Poldat olli nõnnu
mui joobnud ja läks koke kodu poole, et nii mitte mui mõnelise
nad näiks oma peneraandadega linna alama minnes apsa.
Nõne päeva pärast olid päälisud, poldatite pajad näes- ja
poldatitel head kohad teenida. Nüüd hakka päälisned ise
üher oma pajaga õpetama. Neid pai nii koiku ja kaswatamad
et nad üalgu nuniemist mundka ei jaanud, ega ka teda teadnud
meie näiks nasknesed nahulimult ära raanatajaad, mida päälis
neile peale pannis, – et neid müigiga läbi kanjutada, nis nasse
ma. Ta õpetas neile ise juja kunsti ja ajamist, nii et neist näes
rand tubli pisarehed pidid saama. Mui nad kakskpa teist kim
aastaks saiwad, panni ta oma pisa ja teiste üle päälikuks ja
päädis oma pundo nukt alda ühe majaaske nii pitse, kus nadiga
üüse randa mõda kahi peal pikinad elema. Mui nad nüüd ole
kahekümne aastaks saanud, siis päälik neid nõustus kuningu kuningu
kosi ja üttes pristele: „Mun prate lenni elema ja iga nõge nukte
pidama, senni kui koha aastat on täis saanud siis tulen ma teile ise jär
aga mine ei tohi teil mitte siit ära tulla." Seda ütelnis kõnes ta pisa jumalaga jät
ära. Paisid pidapidad kuulga wahe ja kui aasta pärast pneili õige kosi pidis ol
pisid palja määnadega mäija ja kui pneili naant päälisut enesega kosi pundo saad
kuttus jutte wetma ja teda näest kinni tahtis wõtta, nõngatas naan päälis
nõnedalt. Ära punta, mui da pistan pud müagaga läbi. Mina pain ka pin
aga mitte saalis:" Pneili taganes koke tagasi, sest ta nägi, et müjugu
pisid naljatust ei nõista, sellepärast läks ta siit minu ka nüsp
pundo saali. Mui ta jälle mäija tulli ja ära pidis, jällis ta nääg
nõega naanes pisid pumalaga, – sest ta nägi kinda laste et nad
mapsad pisid teda ära saiwad pastma. Teine aasta läk
ka nii pannati mui esimenegi ilma mingi jugu nuriua ta
mõõda ja mui pneili kosi pidis ei kuttunud ta enam naapäälis
enesega saali, waid näis ärasinda. Ta ei näätkinud nendega
minud, mui tenetas neid tulles lahkeste ja jättis nii panma ka
ära pidis neid pumalaga. Nimme mahi peal alemisaas
olli näes; – pisid olid oma pisupannaga nii ära kanjunad
et nad panemad, ega mahi kaotade kuju aega ei wotanud ja

(Kulmas-pagen.)

Nimme mahi õhtu olli näes ja maht mad mandalimul kambel
mahi peal, mäljas. Ilesk üe tund kaotab kõi pindma, – mahile
kaotab kinnus nne nammetus peale tuskima, mida ta aga kangesega
endast ennale tõmbub, – kuuni mõõda müneste edasi tagasi käies. Ühe
nammatus tähendab inna punemaks, nii et maht käies, ka jalalt maha
murtub, aga ilma minemata, ehn mõõd kaostekaiget paanud, tõmbab ta
wõmmulisse naenuga üleje. Siis üe tund on käes, kosi tunnis-kõik
kell praegu meimu tunni kanstatust, – aga nii pea kui nimme paua kellg
kõlas, kängatas kinnus kange paua, nii et maht ja ka magajad, jõa
ja jinna joiwad minatud. Peale pangu jooksnad teised mahid ka ühes
oma päälisega mäija, kuuni peale; et naha mis on pindnud. Mäija
jõudes nägiwad nad käige punemat imet, – punu metsa taan olli
kosi imbent ära kõdunud ja tema asemele nii kangele kui aga
silm ulatas maatata, olli punu üttemata tune linn terkinud. Kunnaga
kannas ka nende kosi elama, teendid kikas müüs kokt kui sõpelgaid
täis, ses pikedaste nagu mäne maste mätnisselle mahnis tasnad. Ja linna
mihtsadel mealas inimesi edasi ja tagasi. Kunnaga aeti kosi punud
cand ränawad minimal lahti ja punu mulk tõld kinni walge kubuga,

ukse mutjani ja üttemata ilusa preiliga, kes kallis nõues ja mulk ärsan pea
jõitis punul ukse paate kunnaga kosi kuuni peale, kus meie naaned
mahid palja määnadega sõjid. Sõltsi kangas mulk ärsaniga preili
mäija ja tänas naani mahtsid, nende mahnase est – millega nad tema
jätkma kuningniisi, need nise allt allid ära apestnud. Mahid ei müistnud
selle tänu peale midagi kaupida, sest et neil selle kosi paladuse tundmata
ei jaad allid. Kui preili neid palus enesega saali tulla ja päälisule näit
saali minekuks pasnus, nõngatas naan päälisk ainult palja mõõna öelda – „Mina
ei tohi oma meestega mine mutkugi siit minna, kui minu isa ise siia on
tulnud ja sellens kuba on annud." Ei aitanud ümmi palume ega seletus,
preili pidi inna naaned naprad mahid kuuni peale jättma ja ise oma paate
kunnaga saali minema. Kui kummiski mõtte jõudis tulli ka mana
päälisk kosi asja kuju waatama. Ruidas nõnnestes ta et mõnitse kuning
niisk peastetud olli saanud. Preili mõtlis mana päälisest punu nõnnega
ja ennega maste. Nüüd pidi ka mana päälisk oma poja ja teised naaned
mahid saali mutjuma, mus neile nana päälisnas ja kus ära seletas. Nüüd
naaned mahid joid punudes meestens tüstetud, – aga naan päälisk mõtlis meie
tutawa preili, – kuningga tütre omale pruuiaks ja jooi ise kuningaks,
oma päästetud kuningniisi ülle; mida ta kangaste junmani mahtis. –